

הוראות פתיחה באש ידידותית

*

חיל אויב
 אני צופה בעיניך,
 מזהה את ניצוץ
 האל מהכהב.
 מטל עלי,
 הצרור עמך,
 להוציא את גופך
 מכלל שמוש.
 לשלף ראשון,
 לכוון גבה
 ולפתח בירי ממצב
 בוננות עמקה,
 אש מדיקת
 ללא איבה,
 להחליף מחסנית
 כמו חליצת נעל
 בכניסה למקדש.
 בהפוגה לנקות
 את הנשק
 בטלית פלגלית,
 למתח יריעות שקט
 מעל זירת הקרבות,
 אהל אדני צבאות.

שבועים אחרי שהתחילה המלחמה נסעתי לרחמה. יום קדם הלכתי לגדי והתמסטלנו בתחוננים בגנה האחורית שלו ברוד המלה. הלהקה שלו היתה בהדממה. בערב התקשרו והודיעו שחיל מאגוז, טל יפוח, נהרג. הטנדר יבוא בעוד רבע שעה ותקחו משם קולות ליומן. בבקר נזכרתי ששכחתי אצל גדי את הנירות. התקשרתי והבן זונה אמר שהקפיצו אותם לכוון כלים. תפגש אותי ברחמה אם אתה רוצה. באתי וסגנרתי אותי לסחב ארגזים עד שנשמעה אזעקה. הברפים שלנו נצמדו לרגע מתחת למשקוף. אף אחד לא טרח לרדת מהפיג'מה שלו. גדי אמר, זה קצת כמו טיול שנתי. מי שיפס את השעה ינצח. אמרתי לו, אם כבר טיול שנתי: משאי המשיכה בעולם מעטים. אתה חושב שבכל התקרבות שבין ילד סביר לילדה סבירה, שניהם מגיעים מתוך ותור? באיזה שלב הם משכנעים את עצמם שזה הכי טוב בשבילם? איך אפשר לדעת את הטוב, להריח אותו, להתפרח מאבא שלו כמוהו מחליף או בימי גבוש, ולחשב שיש לזה תחליף? שיש מחוץ לזה התעלות?
 הוא ענה, דוקא פאן מנגנון הבחירה נתון לפרשנות: רק בערב הטיול יכולה הנעלה להתאורה, להקשיב לסביר. בכל זאת הוא הולך בסוף עם הסבירה.
 - והיא נאנקת מול השרלטן השמור.
 - והוא עוד לא יכל להסתכל למטה, אחרי המקלחת, אחרי הבקשה.
 זה לא היה אמור -
 - וזאת שנדרה להתחתן בעדה מחיכת במדורות עוד לפני הפזמון.
 - וזה שמתעורר עם רטיבות ומתחיל לצעוד עד עצם קיומו.
 - וזה שפעם גר מול בית הקברות, והיום הוא גר מול הבית שלו (אבל מה זה כבר שנה לעולם?).
 - וילדת החוץ רחמה שהגיעה לרחמה.
 - איך עלו עליה שמחה?
 - לא יצאה מתוך עצממה.
 - הם תקעו לה בלי רחמה.
 - על אחת כמה וכמה. (מפגז)
 שקט! צרח נגד בין השריקות. אתם חילים! חשבתם שהגבול צריך להיות ברור: הירי לא נרגע. נאחזתי בךש גופיתו הרחנית ולחשתי לרוח, אל תסתלק. היה אלי וגואלי. הקבץ עמי ואל תתפשט מן העולם לעולם ועד.